

<http://base.dnsgb.com.ua/files/journal/Visnyk-Ddau/Visnyk-Ddau2009-1/Ecology/Ddau2009-1-Ekologiya-Kyrya.pdf>

4. Мазнев Г.Є. Планування фінансового забезпечення інноваційних агротехнологій в умовах різного фінансового стану підприємств / Г.Є.Мазнев, О.В. Дудник // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: економічні науки. – Х.: ХНТУСГ, 2015. – Вип. 161: Економічні науки. – С. 60-73.

5. Скуртол С. Д. Управління якістю продукції молокопереробних підприємств: автореф. дис... к.е.н: 08.00.04 / С.Д. Скуртол; Держ. агрокол. ун-т України. – Житомир, 2007. – 20 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ АГРОПРОМИСЛОВИМ ВИРОБНИЦТВОМ

***ГОЖА О.М., МАГІСТРАНТ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

На даний час, система управління аграрною економікою зазнає структурно-функціональні видозміни в напрямі збалансування векторів централізації-децентралізації. Проте дані процеси носять несистемний характер і можливі переваги використання сильних сторін секторів бізнесу і громадського управління, як підприємницький людський і матеріально-фінансовий капітал, не знаходять використання в повній мірі. Разом з тим, розширення предметних сфер і необхідна логічна завершеність застосування принципу співуправління в агропромисловому виробництві набуває все більшої актуальності в силу підвищення конкурентності середовища на ринку сільськогосподарської продукції та продовольства [5].

Імплементація принципу співуправління залежить від сформованих різного роду передумов. До таких умов відносяться риси менталітету нації, схильність до участі у спільних діях, кооперації, самоорганізації і сприйняття ролі і ступеня впливу держави на суспільно-економічне життя.

Досить важливим чинником є політичний, а саме: стабільність, передбачуваність політико-економічних рішень і послідовність у їх

* Науковий керівник – Дудник О.В., ст. викладач

реалізації, тіснота зв'язків та якість участі соціоекономічної системи держави в міжнародних організаціях, глобалізаційних та інтернаціоналізаційних процесах.

Економічні умови проявляються через показники макроекономічної стабільності та розвитку, наявність і обмеженість фінансових ресурсів у бюджетах різних рівнів, а також у підприємницьких структурах, рівень життя населення; комбінацію організаційно-економічних способів, важелів і методів державного та регіонального регулювання аграрної економіки, а також комплекс факторів ринкового середовища – конкурентність, обсяги ринкового попиту та пропозиції, стан інфраструктури ринку, можливість і складність доступу на зовнішні ринки продукції сільського господарства і продовольства. До даної групи також можна віднести ступінь відкритості економіки і стійкість до зовнішніх впливів.

Якість інституційного середовища включає наявність адекватної нормативно-правової бази, а також ефективність і послідовність її реалізації, рівень корупції та корпоративної культури, розвиток і якість формальних і неформальних інститутів управління аграрною економікою.

Істотним серед передумов застосування принципу співуправління є наявність досвіду здійснення подібних проектів і заходів у різних сферах і формах взаємодії держави і бізнесу, постійний моніторинг середовища функціонування сільськогосподарського підприємства, бо «володіння інформацією щодо джерела можливого впливу на підприємство, в період нестабільної ринкової економіки, вже достатньо для того, щоб розробити програму активної підготовки матеріально-технічного забезпечення та активізації резервів підвищення ефективності діяльності сільськогосподарських підприємств» [1].

Ми погоджуємося з думкою, що практичне впровадження принципу співуправління з систему управління агропромисловим виробництвом України передбачає її модернізацію за напрямками:

– організація управління: застосування механізмів спільного прийняття та реалізації рішень секторами управління розвитком агропромислового виробництва та агропродовольчого ринку, що передбачає в Україні становлення інституту саморегулювання галузі і агропродуктових ринків і формування системи самоврядування у сфері агропромислового виробництва та агропродовольчого ринку;

– організація економіки: розширення співпраці у сфері організації агропромислового виробництва та його інноваційного розвитку на

базі кластерних підходів і спільної господарської діяльності [2];

– державно-приватне партнерство: розширення сфер і методів державно-приватного партнерства відповідно до концепції його «широкого» трактування, прийнятої в країнах з найбільш розвинутою і успішною практикою державно-приватного партнерства, а також як інструмент реалізації перших двох напрямків імплементації принципу співуправління в систему управління розвитком агропромислового виробництва та агропродовольчого ринку [3].

При проведенні змін направлених на удосконалення системи управління агропромисловим виробництвом, головними повинні бути інноваційна спрямованість даних систем, гнучкість виробництва, постійне оновлення, спрямованість на максимально повне забезпечення споживача з метою забезпечення конкурентоспроможності.

Впровадження високоефективних технічних засобів та обладнання, комп'ютеризація зв'язку і управління вимагають створення нової структури підприємств, організації малих та середніх високотехнологічних фірм, формування нових автоматизованих систем управління по всій технологічній ланці в межах кожної макротехнології тощо. При цьому основою оцінки ефективності пропонуваніх рішень має бути соціальний, а не технократичний критерій. Тому обов'язковими є:

– організація системи управління якістю (менеджмент якості) та умов її сертифікації;

– створення ринкове орієнтованих систем управління підприємствами (менеджмент, маркетинг, менеджмент НДДКР, кадрів, фінансів тощо) та їх інтеграція у новий менеджмент підприємства.

При правильному управлінні працівниками вирішується цілий ряд завдань; удосконалення планування і поділ праці методів праці, її охорони, поставка завдань контролю, надання допомоги, мотивація працівників, організація заробітної праці.

Отже, комплексна і системна реалізація принципу співуправління має стати необхідною основою модернізації технологій та організації управління розвитком агропромислового виробництва, що дозволить перейти на якісно інший, більш високий, рівень взаємодії бізнесу і державної влади. Подальших досліджень потребують методи і механізми тісно взаємопов'язаних напрямів практичного втілення принципу співуправління, ефективна реалізація одного з яких неможлива без впровадження інших.

Література.

1. Дудник О.В. Управління фінансовими ризиками на сільськогосподарських підприємствах / О.В. Дудник. - Вісник ХНТУСГ 150(2014). – С. 126-131.
2. Ковалёва Е.В. К вопросу функционирования «третьего сектора» в агропродовольственной сфере Украины / Е. В. Ковалёва // Глобализация и аграрная экономика России: тенденции, возможные стратегии и риски. – М. : ВИАПИ им. А.А. Никонова: «Энциклопедия российских деревень», 2011. – С. 439-440.
3. Ковалева Е. В. Система агропромышленных кластерных объединений в Украине: подходы к формированию / Е.В. Ковалева // Проектирование модели менеджмента организации: научные и прикладные аспекты : сб. науч. ст. VII междуна. науч.-практ. конф., 2 апр. 2010. – Екатеринбург, Россия: Урал. гос. пед. ун-т, 2010. – С. 337-338.
4. Ковальова О.В. Інституційні аспекти становлення державно-приватного парт нерства у сфері агропромислового виробництва України / О. В. Ковальова // Інституціональні засади трансформацій в аграрній сфері: Збірник матеріалів Тринадцятих річних зборів Всеукраїнського конгр. Вчен. Економістів-аграрників, Київ, 20-21 червн. 2011 р. / Ред- кол.: П.Т. Саблук та ін. – К. : ННЦ „ІАЕ”, 2011. – С. 248-257.
5. Степаненко С.В. Інституційний аналіз економічних систем (проблеми методології): монографія / С.В. Степаненко. – К.: КНЕУ, 2006. – 528 с.

ДОСВІД УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ВИРОБНИЦТВА В США

ГОНЧАРЕНКО С. І., СТУДЕНТ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА

Сучасний розвиток світової економіки і висока конкуренція на міжнародних і внутрішніх ринках змушують підприємства постійно розвиватися поліпшуючи свою продукцію для виживання в жорстких умовах конкуренції.

В Україні за радянських часів в умовах дефіциту продукції, планової економічної політики, цінністю якої була не якість, а

* Науковий керівник – Грідін О.В., ст. викладач